

“ਕੀ ਤੂੰ ਚੰਗਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈਂ?”

(5:1-18)

ਅਮਰੀਕੀ ਲੋਕਾਂ ਸਾਹਮਣੇ, ‘ਬੈਬਸੇਦਾ’ ਦਾ ਨਾਂਅ ਲਈਏ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿਚ ਬੈਬਸੇਦਾ ਹਾਸਪਿਟਲ ਅਤੇ ਨੈਸ਼ਨਲ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਆਫ਼ ਹੈਲਥ ਹੀ ਆਉਣਗੇ। ਦਿਲਚਸਪ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨਾਂਅ ਨਾਲ ਇਕ ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਨਗਰ ਮੇਰੀਲੈਂਡ ਇਸੇ ਕਾਰਣ ਜਗਤ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਮੈਡੀਕਲ ਸੈਂਟਰ ਬਣ ਗਿਆ! ਇਕ ਦਿਨ ਜਦ ਵਿਛੜੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਫ੍ਰੈਂਕਲਿਨ ਡੀ. ਰੂਜ਼ਵੇਲਟ ਨੂੰ ਉਸ ਨਗਰ ਦੇ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਨਾਮ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਮ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਤਾਂ ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਰੂਜ਼ਵੇਲਟ ਨੇ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਨਵਾਂ ਨੈਸ਼ਨਲ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਆਫ਼ ਹੈਲਥ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਇਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਢੁਕਵੀਂ ਹੈ।¹ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੈਬਸੇਦਾ ਚੰਗਾਈ ਦੇ ਸਥਾਨ ਲਈ ਇਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਢੁਕਵਾਂ ਨਾਮ ਹੈ।

ਚੰਗਿਆਈ (5:1-8)

ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿਚ ਭੇਡਾਂ ਦੇ ਫਾਟਕ ਦੇ ਕੋਲ ‘ਬੈਬਸੇਦਾ’ ਨਾਮ ਦਾ ਇਕ ਤਲਾਬ ਸੀ,² ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ‘ਦਯਾ ਦਾ ਘਰ।’ ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਚੰਗਿਆਈ ਲਈ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸੀ, ਸੋ ‘ਅੰਨ੍ਹੇ, ਰੋਗੀ, ਅਤੇ ਸੁੱਕੇ ਹੱਥ ਪੈਰ ਵਾਲੇ ਲੋਕ’ ਤਲਾਬ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਬਣੇ ਪੰਜ ਦਲਾਨਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਰਹਿਣ ਲਗਦੇ ਸਨ। ਪੱਕੇ ਤੌਰ ਤੇ ਹੀ ਇਹ ਬੜਾ ਤਰਸਯੋਗ ਨਜ਼ਾਰਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਵਿਚ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦਾ ਸਾਰਾ ਦੁੱਖ, ਅਤੇ ਪੀੜ ਇਕ ਜਗ੍ਹਾ ਹੀ ਇਕੱਠਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਅੱਜ ਵੀ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਕਈ ਭਾਗਾਂ ਵਿਚ, ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਮੈਂਬਰ ਦੇ ਬੀਮਾਰ ਹੋ ਜਾਣ ਤੇ ਜਦ ਉਹ ‘ਆਪਣਾ ਬੋਝ ਉਠਾਉਣੋ’ ਅਸਮਰਥ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਨੇੜਲੇ ਕਿਸੇ ਨਗਰ ਵਿਚ ਭੀਖ ਮੰਗਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿਚ ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਦੌਰਾਨ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਪ੍ਰਚਲਨ ਸੀ।

ਪੀੜਤ ਲੋਕ ਬੈਬਸੇਦਾ ਤਲਾਬ ਦੇ ਕੋਲ ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਉਮੀਦ ਦੀ ਕਿਰਣ ਵਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਚੰਗਾ ਹੋਣ ਦੀ ਹੋਰ ਵੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਸਨ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਅਸਫ਼ਲ ਹੋ ਕੇ ਉੱਥੇ ਆਏ ਸਨ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਸ ਕੁੰਡ ਵਿੱਚੋਂ ਚੰਗਾ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਸੁਣ ਰੱਖਿਆ ਸੀ ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਇਸ ਦੀ ਅਦਭੁਤ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਚੰਗਾ ਹੋਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਅੱਜ ਮੈਡੀਕਲ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿਚ ਗੈਰ ਰਵਾਇਤੀ ਬੀਮਾਰੀਆਂ ਦੇ ਇਲਾਜ ਬਾਰੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੱਜ ਡਾਕਟਰ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਬਹਿਸ ਛਿੜੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਵਧੇਰੇ ਲੋਕ ਭਾਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਜਿਹੇ ਇਲਾਜਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਮਰ ਰਹੇ ਹੋਈਏ, ਤਾਂ ਇਲਾਜ ਲਈ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਉਮੀਦ ਹੋਣ ਤੇ ਵੀ ਅਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਦੀ ਹਰ ਸੰਭਵ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਤਿਆਗੇ ਹੋਏ ਮਨਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਵੀ ਬੈਬਸੇਦਾ ਦੇ ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਹਿਲਾਉਣ ਦੀ ਗੱਲ ਕੁਝ ਅਜਿਹੀ ਹੀ ਸੀ।

ਇਕ ਯਹੂਦੀ ਪਰਬ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਜਦ ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਪ੍ਰਵਾਸੀਆਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਪਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹਰ ਕਿਸੇ ਵਿਚ ਜੋਸ ਸੀ, ਤਾਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਬੈਥਸੇਦਾ ਦੇ ਤਲਾਅ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਗੁਜ਼ਰਦੇ ਹੋਏ ਇਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਜਿਹੜਾ ਅੱਠਤੀਆਂ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਤੋਂ ਬੀਮਾਰ ਪਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ (5:5)। ਗੁਜ਼ਰੇ ਵਰ੍ਹੇ ਮੈਂ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਇਸ ਭਾਗ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਤਾਂ ਇਸ ਆਦਮੀ ਦੇ ਕਸ਼ਟ ਦੇ ਸਮੇਂ ਬਾਰੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਐਨਾ ਅਸਰ ਹੋਇਆ ਜਿੰਨਾ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋਇਆ। ਇਸ ਮਈ ਵਿਚ ਮੈਂ ਅੱਠਤੀਆਂ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਇਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਮੇਰੀ ਉਮਰ ਜਿੰਨੇ ਵਰ੍ਹੇ, ਬੀਮਾਰੀ ਵਿਚ ਹੀ ਕੱਟੇ! ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਉਹਦੇ ਲਈ ਅੱਠਤੀ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦਾ ਇਹ ਸਮਾਂ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਤਲਾਅ ਕੋਲ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਅਤੇ ਉਸ ਆਦਮੀ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਜਾਣ ਕੇ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਕ ਅਜਿਬ ਜਿਹਾ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਿਆ, ‘‘ਕੀ ਤੂੰ ਚੰਗਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ?’’ (5:6)। ਉਸ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕਿਉਂ ਕਿਹਾ? ਕੀ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਮਲੂਮ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਹਰ ਬੀਮਾਰ ਆਦਮੀ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਕੀ ਉਹ ਮੂਰਖਤਾ ਦੀ ਹੱਦ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਲੰਗੜੇ ਆਦਮੀ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕਰਨ ਵਰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇ ਕਿ ਕੀ ਤੂੰ ਚੱਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈਂ?

ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੇ, ਅਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਯਿਸੂ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਣ ਤੇ ਇਹ ਸਚਮੁੱਚ ਚੰਗਾ ਸਵਾਲ ਸੀ। ਇਹ ਸਵਾਲ ਇਸ ਲਈ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਹਰ ਕੋਈ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ। ਸਾਡੇ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਕੁਝ ਤਬਦੀਲੀ ਆਉਣ ਤੇ ਲਗਭਗ ਸਾਡੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਬਦਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕੀ ਇਹ ਲੰਗੜਾ ਆਦਮੀ ਉਸ ਤਬਦੀਲੀ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ? ਕੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਉੱਪਰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਲੈਣ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਸੀ? ਕੀ ਉਹ ਦੁੱਖਾਂ ਦੇ ਮਾਰੇ ਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਗੁਆ ਕੇ ਜ਼ਿੰਦਾ ਰਹਿਣ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਸੀ? ਭਾਵੇਂ ਸਰੀਰਕ, ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਜਾਂ ਆਤਮਿਕ ਕਸ਼ਟ ਹੋਣ ਜਿਸ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਪੀੜਤ ਹਾਂ, ਯਿਸੂ ਦਾ ਸਵਾਲ ਕਿ ‘‘ਕੀ ਤੂੰ ਚੰਗਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ?’’ ਸਚਮੁੱਚ ਇਕ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਸਵਾਲ ਹੈ।

ਉਸ ਆਦਮੀ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੁਆਰਾ ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਦੁਖੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਜਦ ਵੀ ਪਾਣੀ ਹਿੱਲਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਚੰਗਾ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਬਣਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਤਲਾਅ ਵਿਚ ਉਸਦੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕੋਈ ਦੂਜਾ ਟੱਪ ਜਾਂਦਾ ਸੀ (5:7)। ਫਿਰ ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ‘‘ਉੱਠ, ਆਪਣੀ ਮੰਜੀ ਚੁੱਕ ਕੇ ਤੁਰ ਪਓ!’’ (5:8)। ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਜੋ ਖੁਦ ਵੀ ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਵਾਲਾ ਹਰ ਕੋਈ ਵੀ, ਉਵੇਂ ਹੀ ਕੀਤਾ ਜਿਵੇਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ: ਉਹ ਚੱਲਣ ਲੱਗਾ! ਇੰਜੀਲ ਦੀ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਯੂਹੰਨਾ ਦੁਆਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਤੇ ਬਹੁਤਾ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਕਾਰਣ, ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ। ਸੱਚਾਈ ਇਹ ਹੈ ਕਿ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਘਟਨਾ ਅਤੇ ਉਸ ਅਚਰਜ ਕੰਮ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਚੰਗਿਆਈ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਵਿਵਾਦ ਕਾਰਣ ਉਲਝਣ ਵਿਚ ਪੈ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ।

ਬਗੜਾ (5:9-15)

ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਅੱਠਤੀ ਸਾਲਾਂ ਤਕ ਲੰਗੜੇ ਹੋਣ ਅਤੇ ਚੰਗਾ ਹੋਣ ਦੇ ਦਿਨ ਆਪਣੀ ਮੰਜੀ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਅਲੋਚਨਾ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਤਲਾਅ ਤੇ ਇਸ ਆਦਮੀ

ਨਾਲ ਵੀ ਇਹੀ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਯਹੂਦੀ ਆਗੂ ਉਹਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮੰਜੀ ਉਠਾਉਣ ਦੇ ਕਾਰਣ ਡਾਂਟਣ ਲੱਗੇ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿਚ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦਾ ਭਾਵ ਸੱਬਤ ਦੇ ਦਿਨ ਨੂੰ ਤੋੜਨਾ ਸੀ (5: 10)। ਐਨੇ ਲੰਮੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬੀਮਾਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਦਾ ਜਵਾਬ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮੰਜੀ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਆਦਮੀ ਦੀਆਂ ਇਛਾਵਾਂ ਤੋਂ ਜੋ ਹੁਣੇ-ਹੁਣੇ ਚੰਗਾ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ ਕੌਣ ਮੁੱਕ ਸਕਦਾ ਸੀ?

ਯਹੂਦੀ ਆਗੂਆਂ ਨੂੰ ਬੜੀ ਠੋਕਰ ਲੱਗੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਦੋ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸੱਬਤ ਨੂੰ ਤੋੜਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਵੇਖ ਕੇ ਕ੍ਰੋਧ ਆਇਆ ਕਿ ਇਹ ਆਦਮੀ ਸੱਬਤ ਦੇ ਦਿਨ ਮੰਜੀ ਉਠਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਕ੍ਰੋਧ ਆਇਆ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਸੱਬਤ ਦੇ ਦਿਨ ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਗੁਮਾਚਿਤ ਹੋ ਗਏ ਸਨ ਕਿ ਇਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਅਠੱਤੀ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਬੀਮਾਰੀ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਮਿਲ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਉਹ ਰੀਤਾਂ ਵਿਚ ਐਨੀ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਕੜੇ ਹੋਏ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਆਦਮੀ ਜਾਂ ਜਿਸ ਨੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਸੱਬਤ ਦੇ ਦਿਨ ਨੂੰ ਤੋੜਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਸਨ।

ਰੱਬੀ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਰੀਤਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਸੱਬਤ ਦਾ ਦਿਨ ਯਿਸੂ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ ਸੀ। ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿਚ ਸੱਬਤ ਦੇ ਦਿਨ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਸਾਫ਼ ਸੀ ਕਿ ਸੱਬਤ ਦੇ ਦਿਨ ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।^੧ ਯਿਸੂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤਕ ਰੱਬੀਆਂ ਭਾਵ ਪਾਰਮਿਕ ਗੁਰੂਆਂ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਚਰਚਾ ਕਰਵਾਈ ਸੀ ਕਿ ਸੱਬਤ ਦੇ ਦਿਨ ਕੀ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀ ਨਹੀਂ! ਮਿਸ਼ਨਾਹ ਵਿਚ ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਵਿਚ ਪਾਈਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦਿਆਂ, ਸੱਬਤ ਲਈ ਇਕ ਪੂਰਾ ਭਾਗ ਸਮਰਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕੁਲ ਮਿਲਾ ਕੇ ਸੱਬਤ ਦੇ ਦਿਨ ਉਣਤਾਲੀ ਕੰਮਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬੀਜਣ, ਚੱਕੀ ਪੀਹਣ, ਛਾਨਣ, ਖਾਣਾ ਬਣਾਉਣ, ਬੁਣਨ, ਸ਼ਿਕਾਰ ਕਰਨ, ਦੋ ਚਿੱਠੀਆਂ ਲਿਖਣ, ਅੱਗ ਬਾਲਣ ਅਤੇ ਹਥੌੜਾ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਸੀ।^੨

ਜ਼ਾਹਿਰਾ ਤੌਰ ਤੇ ਸੱਬਤ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਨੇਮਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭੁਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਨੇਮ ਅਜਿਹੇ ਨੇਮ ਹੋ ਗਏ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੀ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਇਕ ਹੋਰ ਮੌਕੇ ਤੇ ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਿਰੋਧੀਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦੁਆਇਆ ਸੀ, ‘‘ਸੱਬਤ ਦਾ ਦਿਨ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਬਣਿਆ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਸੱਬਤ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ। ਇਸ ਲਈ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਸੱਬਤ ਦੇ ਦਿਨ ਦਾ ਵੀ ਮਾਲਕ ਹੈ’’ (ਮਰਕੁਸ 2:27, 28)। ਜਿਵੇਂ ਇਸ ਆਇਤ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ, ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਯਹੂਦੀਆਂ ਵਿਚ ਹੋਏ ਝਗੜੇ ਦਾ ਸੱਬਤ ਦੇ ਦਿਨ ਨੂੰ ਤੋੜਨ ਨਾਲ ਓਨਾ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿੰਨਾ ਕਿ ਸੱਬਤ ਦੇ ਦਿਨ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਚੰਗਿਆਈ ਨਾਲ ਯਿਸੂ ਦੀ ਸੱਚੀ ਪਛਾਣ ਤੇ ਪਰਗਟ ਹੋਣ ਨਾਲ ਸੀ।

ਨਤੀਜਾ (5:16-18)

ਇਸ ਚੰਗਿਆਈ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਤਲਾਅ ਦੇ ਕੰਢੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਕੌਣ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ‘‘ਇਹ ਦੋ ਪਿੱਛੋਂ ਯਿਸੂ ਉਹ ਨੂੰ ਹੈਕਲ ਵਿਚ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਵੇਖ ਹੁਣ ਤੂੰ ਚੰਗਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈਂ, ਫੇਰ ਪਾਪ ਨਾ ਕਰੀਂ ਕਿਤੇ

ਐਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜੋ ਐਸ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਕੋਈ ਬੁਰੀ ਬਿਪਤਾ ਤੇਰੇ ਉੱਤੇ ਆ ਪਵੇ' (5: 14)। ਯਿਸੂ ਨਾਲ ਇਸ ਦੂਜੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦੇ ਬਾਅਦ ਉਹ ਆਦਮੀ ਯਹੂਦੀ ਆਗੂਆਂ ਕੋਲ ਚਲਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਚੰਗਿਆਈ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਯਿਸੂ ਹੀ ਸੀ।

ਯਹੂਦੀ ਆਗੂ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਕਾਬੂ ਵਿਚ ਨਾ ਰਹਿ ਸਕੇ ਭਾਵ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਆਪਣਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਬਦਲਿਆ। ਸਗੋਂ ਸੱਬਤ ਦੇ ਦਿਨ ਅਜਿਹੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਕੇ 'ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਸਤਾਇਆ' (5: 16)। ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਦਲੇਰੀ ਨਾਲ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੋਧੀ ਕੀ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਹੁਣ ਤੀਕਰ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਵੀ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹਾਂ' (5: 17)। ਇਸ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸ਼ੱਕ ਹੋਰ ਪੱਕਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਅਸਲ ਮੁੱਦਾ ਸੱਬਤ ਦੇ ਦਿਨ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਸਗੋਂ ਮੁੱਦਾ ਤਾਂ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਯਿਸੂ ਕੌਣ ਹੈ? ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਹੱਕ ਕਿਸ ਨੇ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਸੱਬਤ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਮਿਲਦਾ ਸੀ ਕਿ ਯਿਸੂ ਸੱਬਤ ਦੇ ਦਿਨ ਨਾਲੋਂ ਵੱਡਾ ਹੈ। ਯਹੂਦੀ ਆਗੂ ਉਸ ਸੰਭਾਵਨਾ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਬਿਨਾਂ ਸੋਚੇ ਸਮਝੇ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਕਰਨ ਲੱਗੇ। ਉਹ ਜਾਣ ਗਏ ਸਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪਿਤਾ ਕਹਿ ਕੇ ਯਿਸੂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ 'ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਤੁੱਲ ਬਣਾਉਂਦਾ ਸੀ' (5: 18)। ਜਿਵੇਂ ਅਗਸਟਨ ਦਾ ਮੁੱਲਾਂਕਣ ਹੈ, 'ਉਹ ਮੋਅਜਜ਼ੇ ਕਰਨ ਦੇ ਉਸ ਦੇ ਵਸੀਲੇ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਸੀ'।

ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਵਿਚ, ਯਕੀਨਨ ਹੀ ਇਕ ਮੋਅਜਜ਼ਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਪਰ ਇਹ ਲੋਕ ਐਨੇ ਸਖ਼ਤ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਮੋਅਜਜ਼ੇ ਦੇ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਤਕ ਜਾਂਦੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ 'ਨਿਸ਼ਾਨ' ਲਿਖਿਆ ਹੈ।

ਤਲਾਅ ਤੇ ਉਸ ਆਦਮੀ ਦੀ ਚੰਗਿਆਈ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਬਿਨ ਬਦਲੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਘਟਨਾ ਕਹੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਸਾਨੂੰ ਬਾਰ-ਬਾਰ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਬਿਨਾ ਬਦਲੇ ਰਹਿਣ ਦੇ ਮਸਲੇ ਮਿਲਦੇ ਹਨ, ਉਵੇਂ ਹੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਨਾ ਕਰ ਪਾਏ। ਇਹ ਉਵੇਂ ਹੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ 'ਚਾਨਣ ਅਨ੍ਹੇਰੇ ਵਿਚ ਚਮਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਅਨ੍ਹੇਰੇ ਨੇ ਉਹ ਨੂੰ ਨਾ ਬੁਝਾਇਆ' (1: 5)। ਯਹੂਦੀ ਆਗੂਆਂ ਵੱਲੋਂ ਯਿਸੂ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਵਿਰਤਾਂਤ ਵਿਚ ਜਿੱਥੋਂ ਯਿਸੂ ਦਾ ਸਖ਼ਤ ਵਿਰੋਧ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ।

ਸਾਰ

ਅਧਿਆਇ 4 ਅਤੇ 5 ਦਾ ਇਤਰਾਜ਼ਯੋਗ ਵੰਡ ਸਾਨੂੰ 4:46-54 ਵਿਚ ਰਾਜੇ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਅਤੇ 5: 1-18 ਵਿਚ ਯਹੂਸਲਮ ਵਿਚ ਯਹੂਦੀ ਆਗੂਆਂ ਦੇ ਵਿਰਤਾਂਤ ਸਬੰਧ ਬਣਾਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕਦੀ ਹੈ। ਦੋਹਾਂ ਨੇ ਹੀ ਇਕ ਮੋਅਜਜ਼ਾ ਵੇਖਿਆ ਸੀ। ਦੋਹਾਂ ਅੱਗੇ ਯਿਸੂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦਾ ਸਵਾਲ ਸੁਲਝਾਉਣ ਦਾ ਦਬਾਅ ਸੀ। ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਉਸ ਦੀ ਹਾਲਤ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀ ਸੀ! ਫਿਰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਬਿਲਕੁਲ ਫ਼ਰਕ ਸਨ। ਅਧਿਆਇ 4 ਦੇ 'ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ' ਨਾਲ ਇਕ ਬੀਮਾਰ ਲੜਕੇ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਦ ਕਿ ਅਧਿਆਇ 5 ਵਾਲੇ ਮੋਅਜਜ਼ੇ ਤੋਂ ਯਹੂਦੀ ਆਗੂਆਂ ਦੇ ਮਨ ਸਖ਼ਤ ਹੋ ਗਏ ਸਨ।

ਅੱਜ ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਫੇਰ ਦੱਸਣ ਤੇ, ਇਸ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਦੋ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆਵਾਂ

ਹੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਹਨ ਜਿਹੜੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਚਨਾਂ ਵਿਚ ਲਿਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਕੇ ਬੜੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਅਜਿਹੇ ਵੀ ਹਨ ਜਿਹੜੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣ ਕੇ ਖੁਦ ਤੋਂ ਦੂਰ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ, ਸਾਨੂੰ ਇੰਜੀਲ ਦੀ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਲਿਖੇ ਜਾਣ ਲਈ ਯੂਹੰਨਾ ਦਾ ਮਕਸਦ ਯਾਦ ਕਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ:

ਯਿਸੂ ਨੇ ਹੋਰ ਵੀ ਬਾਹਲੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਚੇਲਿਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਿਖਾਏ ਜੋ ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਲਿਖੇ ਗਏ। ਪਰ ਏਹ ਇਸ ਲਈ ਲਿਖੇ ਗਏ ਹਨ ਭਈ ਤੁਸੀਂ ਪਰਤੀਤ ਕਰੋ ਕਿ ਯਿਸੂ ਜਿਹੜਾ ਹੈ ਉਹੋ ਮਸੀਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਹੈ, ਨਾਲੇ ਪਰਤੀਤ ਕਰ ਕੇ ਉਹ ਦੇ ਨਾਮ ਤੋਂ ਜੀਉਣ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੋ (ਯੂਹੰਨਾ 20:31, 32)।

ਤੁਸੀਂ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹੋ? ਤੁਸੀਂ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹੋ? ਤੁਸੀਂ ਖੋਜ ਰਹੇ ਹੋ? ਤੁਹਾਡਾ ਮਨ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ? ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਇਤਾਂ ਤੋਂ ਤੁਹਾਡਾ ਮਨ ਕਿਸੇ ਪਾਸੇ ਮੁੜਿਆ ਹੈ?

ਟਿੱਪਣੀਆਂ

¹ਗਰਹਰਡ ਸਲੋਯਨ, ਜੌਨ, ਇੰਟਰਪਰਿਟੇਸ਼ਨ: ਏ ਬਾਈਬਲ ਕਮੈਂਟਰੀ ਫਾਰ ਟੀਚਿੰਗ ਐਂਡ ਪ੍ਰੀਚਿੰਗ (ਅਟਲਾਂਟਾ, ਜੌਰਜੀਆ: ਜੌਨ ਨੌਕਸ ਪ੍ਰੈੱਸ, 1988), 78. ²ਇਸ ਨੂੰ ਬੈਥਸੇਦਾ ਜਾਂ ਬੇਥਜ਼ਥਾ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ³ਕੂਚ 20:8-11; ਵਿਵਸਥਾਸਾਰ 5:12-15. ⁴M. Shabb. 7:2.